

רב סרן אוריאל ביבי הי"ד

כ"ט בניסן התשנ"ג (20.4.1993) - כ"ב בתשרי תשפ"ד (7.10.2023). בן שלושים בנופלו.

הותיר אחריו את נחמה, אשתו, שתי בנות - יערה (2019) וגפן (2021), את הוריו - יעל (ג'וליה) וציון ביבי, ואחיותיו אורטל ושלהבת.

אוריאל גדל בכפר סבא ולמד במדרשת "נעם". בבית ובמדרשה התחנך על ברכי הציונות הדתית, חקר את התרבות התורנית, ומהם שאב את הערכים, המשפחתיות והחום. לאוריאל הייתה אחות נוספת, ציפורה - בחורה עם תסמונת דאון שהמשפחה אימצה, והיא נפטרה כשהיה כבן תשע עשרה. הוא גדל איתה ואהב אותה מאוד. האימוץ מבטא את הדאגה לזולת, מסירות הנפש וההכלה שאוריאל גדל לתוכם. ההורים של אוריאל נתנו לו את כל התמיכה שצריך, הוא היה עטוף ואהוב מאוד, גם על ידי אחיותיו הגדולות, אבל תמיד ציפו ממנו גם לתת את כל מה שהוא יכול ולא ויתרו. מכאן צמחה השאיפה למצוינות - רק באמצעות עבודה קשה אפשר להצליח.

גם אהבת עם ישראל והמולדת ליוו אותו מגיל צעיר - הוא התנדב במד"א כבר בשנות נעוריו, עבר קורס חובשים ותרם בהצלת חיים. בשנים האחרונות התגורר ביישוב שלומית בדרום הארץ. כחודש לפני מותו עברה המשפחה הצעירה לבית הקבע שבנו, וחונכת הבית התקיימה ימים ספורים לפני טבח השבעה באוקטובר.

כשאוריאל התגייס לצנחנים בשנת 2013, המסלול לפיקוד ולקצונה היו רק שאלה של זמן - אחרי שירות בגדוד 890 עבר קורס מ"כים, ולאחר מכן קורס קצינים. הוא היה מ"מ במסייעת 890, סמ"פ בהכשרות בבא"ח ומ"פ של מחזור מרץ 2018. לאחר מכן היה מפקד מגמת אלון (אחראי על האימונים בחטיבה), מ"פ מסייעת 202, ובשנת 2021 קיבל את תואר מצטיין הרמטכ"ל. באותה שנה אוריאל יצא מהמסגרת הצבאית לשלוש שנות לימודי רפואת חירום באוניברסיטת בן-גוריון בנגב, ואחריהן היה צפוי לחזור לתפקיד סמג"ד.

בדיוק כמו שמו - אוריאל שאב את אורו מן האל, דבק באמונתו ובמצוות, ודאג להפיץ את האור בכל מקום שבו דרך. אבל בבוקר השבעה באוקטובר, ובימים שהגיעו אחריו, השמש בוששה לבוא. ביום חג שמחת תורה אוריאל השכים לבית הכנסת ונחמה התעוררה לקול האזעקות. היא מיהרה לחדר השינה של הבנות, שמשמש גם כממ"ד, וסגרה את החלונות והדלת. עודנה מעורפלת מהיקיצה הלא טבעית, נחמה ישבה בחושך מוחלט, בזמן שיערה וגפן עדיין ישנות. אור רך הציף את החדר כשאוריאל נכנס עטוף בטלית, הוא מיהר "לעלות על מדים", נפרד מהבנות והודיע שהוא נוסע לבא"ח צנחנים הסמוך לקיבוץ שומריה, כדי לקחת נשק ארוך. הוא היה חדור מטרה להצטרף ללחימה ולהגן על אזרחים. בצומת מעון הוא נתקל במארב מחבלים שירו עליו. אוריאל נפגע בצוואר, אך בתושייה רבה עשה לעצמו חוסם עורקים, והמשיך להילחם מחוץ לרכב עד שתשו כוחותיו. רק למחרת איתרו את הטלפון שלו ואת הכיפה המגואלת בדם, ושלושה ימים לאחר מכן, בערב יום שני, הגיעו להודיע למשפחה על מותו.

"לוחם זה בראש ובראשונה באויב הפנימי, לבחור להתמודד מול הפחד ומול העצמי"

אוריאל – כמו במותו כך גם בחייו – חי חיי גבורה. את הסממן המשמעותי ביותר לזה אפשר היה לראות בויתור על יצרים: להתעורר בשעה שבע בבוקר נחשב מאוחר, הוא לא התמהמה במיטה, ולא "נמרח", כשצריך לקום, קמים. את ימי החופש הבודדים שלו הוא מילא במשימות עד אפס מקום, חי במסירות נפש בכל רגע נתון ולא בזבז את הזמן. גם בתקופת השירות האינטנסיבי, מצא את הזמן להמשיך להתנדב במד"א, ובחופשות מהצבא עשה משמרות כפולות כדי לשמור על כשירות, כשערכי העזרה ההדדית והצלחת החיים לנגד עיניו.

בימי הלימודים לתואר הראשון אוריאל קם כל בוקר מוקדם, הכין ארוחת בוקר והוסיף פתק קטן לכל אחת מהבנות. הוא הגיע מוקדם לאוניברסיטה ונשאר לשבת ברכב החונה כדי ללמוד את הדף היומי. בקרב החברים ללימודים היה לו חשוב להנחיל מורשת קרב. וכשישבו ללמוד למבחנים הוא לא ויתר, לא לעצמו ולא לאחרים. מנהיג בכל רמ"ח איבריו.

"להיות לוחם זה לא הסיכה בסוף מסלול, כנפ"צ או המדס, זו אחריות אישית"

בדרכו כמפקד, הגבורה צעדה תמיד יד ביד עם ענווה וערבות הדדית. החיילים לא הגיעו לעמוד אצלו דום אלא לעבור תהליך, ואת התהליך הוא עבר ביחד איתם. אוריאל הכיר אותם אחד-אחד (140-120 חיילים במחזור), לא רק בשמם אלא גם את הסיפור האישי. בו זמנית התקיימו בו המפקד והמחנך, ואם מישהו מהם היה צריך עזרה, אוריאל היה שם כדי להושיט לו יד – פיזית, מנטאלית, כלכלית...

בערב יום הזיכרון תשפ"א אוריאל נאם בפני פלגת האש. בין הדברים אמר שלבישת המדים כתלבושת אחידה מבטלת את האני הפרטי ומצרפת כל אחד ואחד לכלל, לגוף אחד בעל מטרה משותפת. הבסיס של מטרה זו היה "לא משנאת האויב אלא מאהבת המולדת".

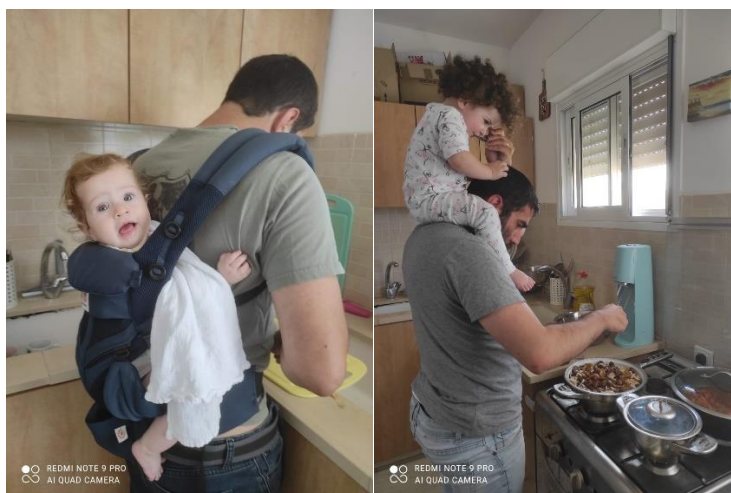
הייתה לו סובלנות רבה לטעויות, כל זמן שהן לא חוזרות על עצמן. אם הבנת את השגיאה, קיבלת עליה משוב, מצופה ממך לתקן. מעתה מותר לך לטעות, אבל טעות אחרת.

"גישה היא דבר קטן שעושה הבדל גדול"

המשפט שלהלן נאמר על ידי וינסטון צ'רצ'יל, והפך לסטטוס של אוריאל בוואטסאפ, ולמוטו שאוריאל דבק בו. הוא הטמיע אותו הן לאורך הקריירה הצבאית והן בחיים האישיים. הזוגיות והמשפחתיות היו עבורו מטרה בפני עצמה.

גם בתפקידים התובעניים ביותר בצבא, כשאוריאל הגיע רק לעיתים רחוקות הביתה, מהרגע שנכנס בדלת אפשר היה להרגיש את הנוכחות שלו. הוא תפקד כל כולו כאיש משפחה. נחמה ואוריאל קיימו זוגיות אוהבת, מכילה ומשתפת, השתדלו לנצל את החופשות לרגעים משפחתיים, גם את הקטנים שבהם, כמו להוציא את יערה וגפן מהמעון ולבלות אחר הצהריים בגינה.

אוריאל ממש נהנה להיות אבא אמיתי ונכנס ל"תפקיד" בכל מאת האחוזים. בימי שישי הוא הפך לשף של הבית, נכנס עם הבנות למטבח ובישל את כל ארוחות השבת. יערה התלוותה אליו לימים שלמים לטובת סידורים. בשעת ההרדמה הוא נהג לפתוח את הספר "100 שירים ראשונים" ולא עזב את החדר עד שהספר הסתיים – חלק מהשירים הוא זיף, בעמודי השירים שלא הכיר העביר דף, ולחלקם המציא לחנים. שתי הבנות העריצו את אבא.

"תמשיכו לשמר את הרוח החזקה... היא זאת שמייחדת אתכם כל כך, ותיזכר לכם תמיד. תהיו אחים אחד לשני, מסורים, ודבקים במשימה. תמיד תמשיכו ללכת".